

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA WE WROCŁAWIU**

50-413 Wrocław, ul. Walońska 3-5
tel.(071)344 65 87, (071)34 05 920, fax (071)34 05 922
e-mail: wroclaw@uokik.gov.pl

RWR 411-2/07/ZR

Wrocław, 29 stycznia 2008 r.

DECYZJA RWR 04/2008

Na podstawie art. 11 ust.1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080, ze zm.) i art. 28 ust. 6 tej ustawy, w związku z art. 131 ust.1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (Dz. U. Nr 50, poz. 331) i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. *w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów* (Dz. U. nr 18 poz. 172 ze zm.),, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego na wniosek przedsiębiorcy Petra Sp. z o.o. z siedzibą w Prudniku przy ul. Komorowskiego 17 przeciwko przedsiębiorcy PKN ORLEN S.A. z siedzibą w Płocku przy ul. Chemików 7;

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

- a) **nie stwierdza się** stosowania przez PKN ORLEN S.A. praktyki ograniczającej konkurencję o której stanowi art. 8 ust.1 i ust.2 pkt 1 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku sprzedaży detalicznej paliw płynnych w Twardogórze poprzez sprzedaż detaliczną paliw płynnych na stacji paliw nr 879 w Twardogórze w rażąco niskich cenach,
- b) **nie stwierdza się** stosowania przez PKN ORLEN S.A. praktyki ograniczającej konkurencję o której stanowi art. 8 ust.1 i ust.2 pkt 5 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku sprzedaży detalicznej paliw płynnych w Twardogórze poprzez przeciwdziałanie ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji na wskazanym wyżej rynku.

UZASADNIENIE

1. Dnia 28 grudnia 2006 r. do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatury we Wrocławiu wpłynął wniosek przedsiębiorcy Petra Sp. z o.o. z siedzibą w Prudniku (zw. dalej także: Wnioskodawcą lub Petra) o wszczęcie postępowania antymonopolowego przeciwko spółce PKN „Orlen” S.A. (zw. dalej także: PKN Orlen, Orlen lub Spółką) w sprawie stosowania praktyk ograniczających konkurencję na lokalnym rynku sprzedaży detalicznej paliw płynnych. Wniosek ten uzupełniono pismem z dnia 17 stycznia 2007 r.

W uzasadnieniu wniosku o wszczęcie postępowania antymonopolowego, Wnioskodawca poinformował, iż PKN Orlen swym postępowaniem narusza przepisy art. 8 ust. 2 pkt 1 i 5 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* [zw. dalej także ustawą *o ochronie (...)*] poprzez nadużywanie pozycji dominującej na lokalnym rynku, stosując rażąco niskie ceny w porównaniu do cen nabycia oferowanych produktów, doprowadzając

tym samym – w opinii Wnioskodawcy - do naruszenia zasad uczciwej, rynkowej walki cenowej i powstania warunków do rozwoju konkurencji. Wnioskodawca wskazał, iż kwota minimalnej marży brutto w obrocie detalicznym paliwami wynosi obecnie około 30 gr. brutto na 1 litrze paliwa i kształtowanie cen, z uwzględnieniem powyżej wskazanej skali stosowanego narzutu, pozwala na zapewnienie prawidłowego funkcjonowania stacji paliw oraz pozwala na pokrycie kosztów związanych z prowadzeniem stacji paliw. Według Wnioskodawcy, limitu tego nie przestrzega PKN Orlen na stacji paliw w Twardogórze, stosując ceny detaliczne sprzedaży z narzutem w wysokości 8 - 17 groszy na litrze paliwa. Wnioskodawca podkreślił, że biorąc pod uwagę programy promocyjne i lojalnościowe, oraz straty w objętości paliwa rozliczanego w temperaturze 15 st.C, sprzedaż detaliczna prowadzona przez PKN Orlen może nawet odbywać się z marżą ujemną od minus 2 do 5 groszy na litrze paliwa.

W ocenie Wnioskodawcy, sprzedaż detaliczna paliw po znacznie zaniżonej cenie przez PKN Orlen, ma na celu wykluczenie firmy Petra Sp. z o.o. z rynku twardogórskiego, co z kolei w okresie późniejszym umożliwić ma PKN Orlen samodzielnie funkcjonowanie na tym rynku i dyktowanie cen. Wnioskodawca wskazał ponadto, iż ze stosowaną przez PKN Orlen marżą nie ma możliwości konkurować, ponieważ stosowanie tak niskiej marży, nie pokrywa kosztów prowadzenia działalności, a ponadto z racji swojej marki, PKN Orlen ma szereg dodatkowych możliwości przyciągnięcia klienta (m.in. dodatkowe usługi, szerszy asortyment sprzedawanych towarów, określone bonusy związane z realizowanymi u nich zakupami, itp.).

(dowód: karta 1-9)

2. W związku z powyższym wnioskiem, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, (zw. dalej: Prezesem Urzędu lub organem antymonopolowym) wszczął - postanowieniem nr 41/2007 z dnia 14 lutego 2007 r. - postępowanie wyjaśniające (nr sygn. RWR 400-9/07/ZR) - w sprawie wstępnego ustalenia, czy w przedmiotowej sprawie nastąpiło naruszenie przepisów uzasadniające wszczęcie postępowania antymonopolowego, w tym czy sprawa ma charakter antymonopolowy (dowód: karta 1 akta RWR 400-9/07/ZR). W wyniku przeprowadzonego postępowania ustalono, że przedsiębiorca PKN ORLEN S.A. posiada pozycję dominującą na lokalnym rynku sprzedaży detalicznej paliw płynnych w Twardogórze (83%) a w sprawie mogło dojść do naruszenia przepisów ww. ustawy. Zebrany podczas postępowania wyjaśniającego materiał dowodowy został zaliczony do akt sprawy, zgodnie z postanowieniem nr 88/2007 z dnia 17 kwietnia 2007 r. (dowód: akta sprawy RWR 400-9/07/ZR i kopia postanowienia: karta 29)

3. Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego Prezes Urzędu, postanowieniem Nr 87/2007 z dnia 17 kwietnia 2007 r., wszczął postępowanie antymonopolowe w sprawie uznania za ograniczającą konkurencję i nakazania zaniechania stosowania praktyki polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku sprzedaży detalicznej paliw płynnych w Twardogórze poprzez sprzedaż detaliczną paliw płynnych na stacji paliw nr 879 w Twardogórze w rażąco niskich cenach, co może stanowić praktykę ograniczającą konkurencję z **art. 8 ust.1 i ust.2 pkt 1** ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* polegającą na bezpośrednim lub pośrednim narzucaniu nieuczciwych cen, w tym cen nadmiernie wygórowanych albo rażąco niskich, oraz praktykę ograniczającą konkurencję z **art. 8 ust.1 i ust.2 pkt 5** tej ustawy, polegającą na przeciwdziałaniu ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji na wskazanym wyżej rynku. (dowód: karta 28)

4. W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania antymonopolowego, PKN Orlen uznał zarzuty sformułowane we wniosku spółki Petra za bezzasadne stwierdzając, że już sama okoliczność stosowania przez Orlen na stacji w Twardogórze cen detalicznych pozostających na tym samym lub nieco wyższym poziomie co ceny detaliczne stosowane na stacji Wnioskodawcy przez cały okres objęty postępowaniem antymonopolowym wyklucza zasadność zarzutu stosowania przez ORLEN cen rażąco niskich. Spółka wskazała, iż polityka cenowa ORLEN nie uległa zmianie w wyniku wejścia Wnioskodawcy na rynek twardogórski. Zarówno w okresie przed rozpoczęciem działalności Petra, jak i w jego trakcie, polityka cenowa prowadzona przez ORLEN była zależna od cen oferowanych przez konkurencyjną stację w Twardogórze. Spółka przedstawiła także analizy zmian cen na własnej stacji i stacji Wnioskodawcy twierdząc, iż zmiana ceny na jednej ze stacji wywierała silny wpływ na zmianę ceny obowiązującej na stacji konkurencyjnej, a ceny pozostawały na zbliżonym poziomie, co – w jej opinii - pozwala wnioskować o konkurencyjnym charakterze mikroryнку Twardogóry. Spółka podniosła także, iż w części przypadków zmian poziomu cen, to ORLEN podążał za ruchem wykonanym przez konkurencyjną stację Petra.

Ponadto, w opinii Spółki, lokalny rynek twardogórski w odniesieniu do detalicznej sprzedaży paliw kształtuje się jako rynek konkurencyjny co mają potwierdzać następujące argumenty:

- 1) niewielkie różnice w cenach obowiązujące na stacjach,
- 2) wysokie poziomy korelacji cen,
- 3) próby obniżenia cen detalicznych przez stację Orlen w grudniu 2006 r., które nie zakończyły się sukcesem — Orlen natychmiast powrócił do stosowania wyższej ceny niż na stacji Petra.

W swoich wyjaśnieniach PKN Orlen stwierdził, iż na każdym z indywidualnych rynków lokalnych Spółka stosuje uzasadnioną obiektywnie politykę cenową dostosowaną do zwykłych relacji popytu i podaży istniejących na konkretnym rynku. Spółka nie prowadzi zarazem swojej polityki cenowej z zamiarem ograniczenia, czy też wyeliminowania konkurentów na jakimkolwiek rynku lokalnym. Relacje cenowe pomiędzy poszczególnymi stacjami własnymi na sąsiednich rynkach lokalnych (które można określać mianem „mikrorynków”) zmieniają się w czasie i nie jest rzadkością sytuacja, gdy „droższy” mikrorynek po pewnym czasie staje się „tanim” i odwrotnie w wyniku zmieniających się warunków rynkowych. Powyższe tendencje ma potwierdzać zestawienie zmian cen na poszczególnych rynkach lokalnych, sąsiadujących z rynkiem w Twardogórze. Tak więc, zdaniem Spółki, z punktu widzenia prawa konkurencji nie ma przeszkód, aby przedsiębiorca stosował na poszczególnych rynkach lokalnych zróżnicowane ceny.

Spółka wskazała też, że jednym z czynników branych pod uwagę przez Orlen przy ustalaniu cen, są ceny stosowane przez konkurentów Spółki i stąd zachowania rynkowe PKN Orlen nie mogą być zatem kwalifikowane jako w pełni niezależne od konkurentów. Przesłanka „niezależności działań” jest niezbędna dla stwierdzenia dominacji rynkowej; sam udział rynkowy na poziomie przekraczającym 40%, oceniany bez uwzględnienia warunków faktycznej konkurencji panującej na rynku, może, w wielu przypadkach, prowadzić do mylnych wniosków odnośnie pozycji rynkowej danego przedsiębiorcy. Orlen podkreślił także, udział w rynku na poziomie przekraczającym 40% stanowi jedynie domniemanie prawne, w rozumieniu art. 234 kodeksu postępowania cywilnego, posiadania pozycji dominującej, które może być obalone, m.in. ze względu na istniejącą na rynku konkurencję. Spółka przytoczyła także orzecznictwo Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w tym zakresie, co w jej opinii stawia pod znakiem zapytania przyjętą przez Wnioskodawcę tezę o posiadaniu przez ORLEN pozycji dominującej na rynku w Twardogórze.

PKN Orlen zarzucił także Wnioskodawcy błędną interpretację pojęcia „stosowanie cen rażąco niskich” przyjętą przez Wnioskodawcę oraz wynikającą z niej bezzasadność

zarzutów w zakresie stosowania cen nieuczciwie niskich. Odwołując się do przesłanych zestawień zmian cen sprzedaży, Orlen stwierdził, iż nie miało miejsce stosowanie na stacji w Twardogórze cen niższych od cen stosowanych na stacji paliw należącej do firmy Petra. Ponadto, zdaniem Spółki zastosowanie kryteriów ustalania cen paliw wskazanych przez Wnioskodawcę we wniosku oznaczałoby, że Orlen niezależnie od cen stosowanych przez swojego konkurenta, powinien stale zachowywać określony poziom marży handlowej nawet wówczas, gdyby okazało się, że jego ceny są nie do zaakceptowania przez konsumentów. Tak więc przyjęcie stanowiska Wnioskodawcy nakazywałoby uznanie za sprzeczne z przepisami ustawy *o ochronie (...)* stosowanie jakiejkolwiek strategii cenowej, która nie odzwierciedlałaby w sposób adekwatny z góry ustalonego poziomu marży.

Odrzucając zarzuty Wnioskodawcy, PKN Orlen poinformował, iż cena detaliczna paliwa stosowana przez stację w Twardogórze jest wypadkową szeregu czynników, w tym zachowań rynkowych konkurentów na danym rynku lokalnym. Marża jest tylko jednym z czynników uwzględnianym w procesie wyznaczania ceny finalnej. Spółka podkreśliła, iż ustawa *o ochronie (...)* nie nakłada na przedsiębiorców nakazu stosowania określonych strategii cenowych w oparciu o sztywne kryteria dotyczące poziomu marży, która powinna mieć zastosowanie w związku ze sprzedażą oferowanych przez nich produktów. Przepisy wskazanej ustawy nie nakładają także na przedsiębiorców obowiązku stosowania cen, które nie odpowiadają realiom rynkowym i powodują odpływ klientów do dostawców oferujących bardziej atrakcyjne ceny.

PKN Orlen odrzuciła także zarzuty jakoby sprzedaż detaliczna paliw w cenach niższych od zamieszczanych na pylonie cenowym (karty VITAY, stosowanie rabatów) stanowiła przejaw nadużycia pozycji rynkowej a także zarzuty dotyczące nieuwzględniania straty w objętości paliwa rozliczanego w temperaturze 15 st.C.

Spółka zakwestionowała także publicznoprawny wymiar sprawy i związanego z tym domagania się przez spółkę Petra interwencji organu antymonopolowego. W opinii PKN Orlen, Wnioskodawca wykorzystuje przepisy ustawy *o ochronie (...)*, aby zadbać o swoje doraźne interesy gospodarcze poprzez wymuszenie stosowania przez ORLEN wyższych cen sprzedaży paliw.

Podsumowując swoje wyjaśnienia, Orlen stwierdził, iż wbrew tezę wskazanym przez Wnioskodawcę, strategia cenowa PKN Orlen na rynku w Twardogórze mieści się w ramach dopuszczalnej i podejmowanej przez każde przedsiębiorstwo walki konkurencyjnej, która zakłada konieczność dostosowania się do mechanizmów podaży i popytu panujących na danym rynku lokalnym. Uwzględnienie wniosku spółki Petra prowadziłoby do wymuszenia na ORLEN stosowania wyższych cen paliw, co negatywnie wpłynęłoby na interesy konsumentów.

(dowód: karta 42-57)

5. W toku postępowania Prezes Urzędu zebrał materiał dowodowy zawierający następujące dane mające na celu poznanie struktury lokalnego rynku sprzedaży detalicznej paliw w Twardogórze oraz jego specyfikę funkcjonowania a w szczególności kształtowanie się cen detalicznych paliw Eurosuper 95 i oleju napędowego. Poniższe informacje pozwolą ostatecznie ustalić, czy prowadzenie polityki cenowej przez PKN Orlen na stacji nr 879 odbywa się z naruszeniem przepisów ustawy *o ochronie (...)*:

1. Dane dotyczące wielkości sprzedaży (w litrach) benzyny Eurosuper 95 i oleju napędowego na obu stacjach paliw w Twardogórze w roku 2005 i 2006 (dowód: karta 4 i 5, akt RWR 400-9/07/ZR);
2. Zestawienie detalicznych cen sprzedaży paliw: benzyny Eurosuper 95 i oleju napędowego, obowiązujących na obu stacjach paliw w Twardogórze w okresie od 1

stycznia 2005 r. do 31 marca 2007 r. (dowód: karta 67-111, 309-372 i 55-98 akt z adnotacją "tajemnica przedsiębiorstwa").

3. Zestawienie detalicznych cen sprzedaży paliw: benzyny Eurosuper 95 i oleju napędowego, obowiązujących na stacjach sieci Orlen położonych w promieniu kilkudziesięciu kilometrów od Twardogóry: w Międzyborzu, w Sycowie, w Oleśnicy (dwie stacje) oraz w Miliczu w okresie jw. (dowód: karta 123-145 akt z adnotacją "tajemnica przedsiębiorstwa");
4. Zestawienie cen hurtowych benzyny Eurosuper 95 i oleju napędowego, obowiązujące w bazach paliw, z których dostarczane jest paliwo do stacji paliw w Twardogórze (dowód: karta 113-131);
5. Zestawienie detalicznych cen sprzedaży paliw: benzyny Eurosuper 95 i oleju napędowego, obowiązujących na stacjach innych sieci konkurencyjnych położonych w promieniu kilkudziesięciu kilometrów od Twardogóry: BP (stacja patronacka w Smardzowie i Shell w Oleśnicy (dwie stacje) w okresie jw. (dowód: karta 155-268 i 269-290);
6. Zestawienie przychodów i kosztów Stacji Paliw nr 879 w Twardogórze za 2005, 2006 i za pierwszą połowę 2007 r. (dowód: karta 165-166 akt z adnotacją "tajemnica przedsiębiorstwa");
7. Dane na temat rentowności stacji osiągniętej na sprzedaży ww. stacji paliw w roku 2005, 2006 i w pierwszej połowie 2007 roku (dowód: karta 167-168 akt z adnotacją "tajemnica przedsiębiorstwa");
8. Informacje na temat kosztów działalności ww. stacji paliw w roku 2005, 2006 i pierwszej połowie 2007 r. (dowód: karta 158-159 akt z adnotacją "tajemnica przedsiębiorstwa");
9. Informacje na temat polityki cenowej prowadzonej na ww. stacji. (dowód: karta karta 5, 14, 44-59, i 159-163 akt z adnotacją "tajemnica przedsiębiorstwa");

Dane na temat cen sprzedaży na obu stacjach uzyskano zarówno od Wnioskodawcy, jak i PKN Orlen. Wobec występujących rozbieżności wskazanych przez Wnioskodawcę, dane przekazane przez PKN Orlen zweryfikowano na dane przekazane przez Petrę z uwagi na fakt, iż Orlen nie zakwestionował cen podanych przez Wnioskodawcę (dowód: karta 396 i 163 akt z adnotacją "tajemnica przedsiębiorstwa").

I. Przeprowadzone przez Prezesa UOKiK postępowanie dowodowe pozwoliło na ustalenie następującego stanu faktycznego:

1. Wnioskodawca - Petra Sp. z o.o. z siedzibą w Prudniku jest przedsiębiorcą w rozumieniu art.4 pkt 1 ustawy *o ochronie (...)*, prowadzącym działalność gospodarczą w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, zarejestrowanej w Krajowym Rejestrze Sądowym przy Sądzie Rejonowym w Opolu, VIII Wydział Gospodarczy, pod numerem KRS 0000251352. Przedmiotem działalności gospodarczej spółki jest m.in.: handel detaliczny, z wyłączeniem handlu samochodami osobowymi, motocyklami.

(dowód: karta 14-20)

W ramach swojej działalności gospodarczej, Spółka prowadzi m.in. sprzedaż detaliczną paliw płynnych na stacji paliw przy ul. Długiej w Twardogórze, w województwie dolnośląskim.

2. Uczestnik Postępowania - PKN Orlen S.A. z siedzibą w Płocku jest przedsiębiorcą w rozumieniu art.4 pkt 1 ustawy *o ochronie (...)*, prowadzącym działalność gospodarczą w formie spółki akcyjnej zarejestrowanej w Krajowym Rejestrze Sądowym przy Sądzie Rejonowym dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie, XIV Wydział Gospodarczy,

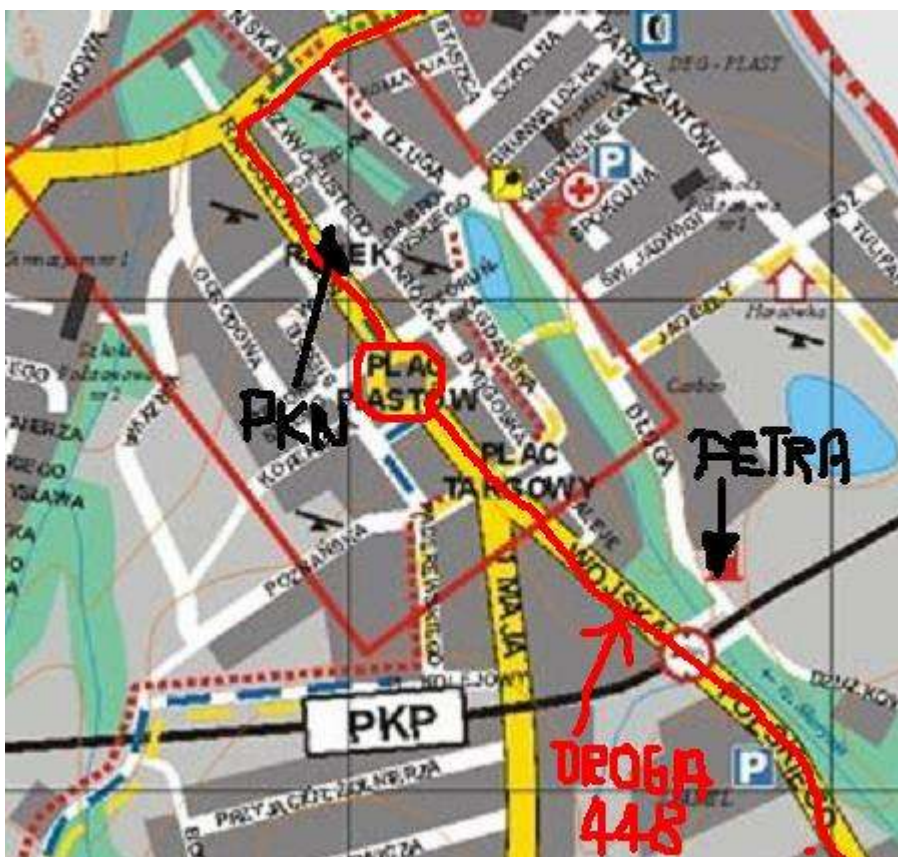
pod numerem KRS 000028860. Przedmiotem działalności gospodarczej spółki jest m.in.: sprzedaż detaliczna paliw, sprzedaż hurtowa paliw stałych, ciekłych, gazowych oraz produktów pochodnych. (dowód: karta 14-20)

PKN Orlen jest liderem detalicznej sprzedaży paliw w Polsce (udział ok. 31 % na krajowym rynku sprzedaży detalicznej paliw). Na koniec 2006 roku ORLEN obsługiwał klientów poprzez sieć 1429 stacji własnych oraz 503 stacje patronackie i stowarzyszone. Ostatnio, w ramach nowej strategii firmy, spółka podzieliła polską sieć stacji paliw na dwa segmenty: premium i ekonomiczny. Oferta premium dostępna na stacjach ORLEN adresowana jest do klientów wymagających najwyższej jakości paliw oraz usług. Ekonomiczne stacje paliw pod marką BLISKA przeznaczone są dla klientów, którzy są zainteresowani przede wszystkim niższą ceną.

PKN Orlen to także jedna z największych korporacji przemysłu naftowego w Europie Środkowo-Wschodniej. Zajmuje się przerobem ropy naftowej na takie produkty jak: benzyny bezołowiowe, olej napędowy, olej opałowy, paliwo lotnicze, tworzywa sztuczne i wyroby petrochemiczne. Zarządza siedmioma rafineriami w Polsce, Czechach i na Litwie. (dowód: informacje zamieszczone na stronie internetowej: www.Orlen.pl, wydruk: karta 155 oraz karta 19 akt z adnotacją „tajemnica przedsiębiorstwa”)

W ramach swojej działalności gospodarczej, Spółka prowadzi m.in. sprzedaż detaliczną paliw samochodowych na stacji paliw przy ul. Ratuszowej w Twardogórze, w województwie dolnośląskim. (dowód: karta 61-66)

3. W mieście Twardogóra funkcjonują dwie stacje sprzedaży detalicznej paliw. Stacje te są od siebie oddalone o ok. 1 km. Stacja ORLEN, mieszcząca się przy ul. Ratuszowej, zlokalizowana jest w centralnej części Twardogóry bezpośrednio przy drodze wojewódzkiej nr 448 (Syców - Milicz), biegnącej przez centrum miasta. Natomiast stacja należąca do spółki Petra jest położona w peryferyjnej części miejscowości a klienci chcący skorzystać ze stacji muszą zjechać z drogi wojewódzkiej i skorzystać z drogi lokalnej o nienajlepszej nawierzchni. Ponadto na stację jest utrudniony dojazd dla ciągników siodłowych z naczepami (tzw. TIR-ów). Położenie obu stacji obrazuje rysunek nr 1.

Rys.1. Centrum Twardogóry. Położenie stacji PKN Orlen, stacji PETRA i bieg drogi wojewódzkiej nr 448.

(źródło: <http://twardogora.pl/mapy/mapam/index.htm>)

Obydwie stacje oferują zarówno produkty paliwowe jak i pozapaliwowe w sklepach mieszczących się w budynku każdej ze stacji. Powierzchnie obydwu sklepów, zarówno stacji należącej do ORLEN jak i Petra, nie przekraczają 10 metrów kw. Żadna ze stacji nie prowadzi sprzedaży usług dodatkowych, towarzyszących zakupowi paliwa, takich jak: myjnia samochodowa, parking, odkurzacz. Oba obiekty odbiegają standardem od nowoczesnych stacji paliw.

(dowód: karta 51,52, 296-297, zdjęcia stacji Orlen: karta 132-139, zdjęcia stacji Petra: karta 140-147, zdjęcia porównawcze nowoczesnych obiektów: karta 147-153)

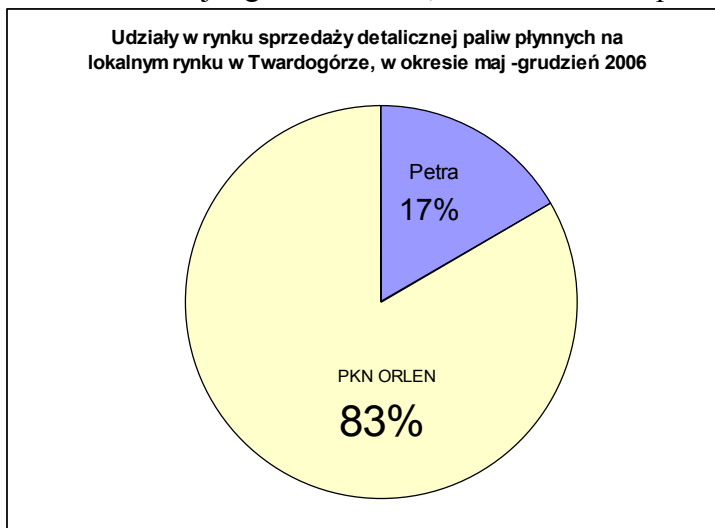
Stacja Paliw PKN „Orlen” kierowana jest w oparciu o Umowę z dnia 31 maja 2006 r. o prowadzenie stacji paliw zawartą pomiędzy PKN Orlen S.A.a przedsiębiorcą Grzegorzem Dworskim z Twardogóry. W załączniku nr 2 do tej umowy określono szczegółowe zasady ponoszenia kosztów działania stacji paliw przez strony Spółkę i prowadzącego stację paliw. (dowód: karta 199-215 akt z adnotacją „tajemnica przedsiębiorstwa”).

4. Stacja paliw „Petra” rozpoczęła sprzedaż dnia 15 maja 2006 r. (po przejściu przedmiotowej stacji od firmy Bimark Sp. z o.o. - dowód: karta 298)), stąd analiza wielkości sprzedaży w roku 2006 dotyczy okresu maj – grudzień 2006 r. W poniższej tabeli zestawiono wielkości sprzedaży w ww. okresie oraz udział procentowy poszczególnych stacji w na lokalnym rynku sprzedaży detalicznej paliw płynnych w Twardogórze. W zestawieniu uwzględniono sprzedaż paliw oleju napędowego i benzyny bezołowiowej Eurosuper 95.

	Stacja Petra sprzedaż paliw w litrach	Udział w %	Stacja PKN Orlen sprzedaż paliw W litrach	Udział w %
maj*	23 532	11,17%	187 056	88,83%
czerwiec	40 599	18,54%	178 440	81,46%
Lipiec	31 653	15,11%	177 879	84,89%
Sierpień	38 525	17,47%	182 007	82,53%
Wrzesień	36 805	15,87%	195 072	84,13%
Październik	41 489	17,15%	200 378	82,85%
Listopad	41 859	18,78%	181 039	81,22%
Grudzień	49 501	17,95%	226 209	82,05%
SUMA	303 963	16,59%	1 528 080	83,41%

Tabela 1. Wielkość sprzedaży paliw – oleju napędowego i benzyny Eurosuper 95 (w litrach) na lokalnym rynku sprzedaży detalicznej paliw płynnych w Twardogórze. (dowód: karta 4,5 akt RWR-400-9/07/ZR)

Pozycję obu przedsiębiorców na omawianym rynku sprzedaży detalicznej paliw płynnych w okresie maj – grudzień 2006, zilustrowano na poniższym wykresie:

Rys.2. Udział w rynku sprzedaży detalicznej paliw płynnych na lokalnym rynku w Twardogórze.

5. Paliwo do obu wymienionych stacji jest dostarczane z baz magazynowych należących do PKN Orlen S.A. Ceny hurtowe paliw benzyny Eurosuper i oleju napędowego obowiązujące w bazach paliw, wskazane w materiale dowodowym w okresie od 1 stycznia 2005 do 31 marca 2007 r. roku są tzw. cenami bazowymi, tj. cenami obowiązującymi we wszystkich bazach magazynowych na terenie całej kraju dla hurtowej sprzedaży paliw. Od cen przedstawionych w zestawieniach, Orlen udziela upustów, które zależą od warunków kontraktowych (wielkości zakupów dokonywanych przez odbiorcę, rodzaju zawartej umowy i czasu jej trwania, a także od terminów płatności, rodzaju skonta i gwarancji udzielonej przez klienta). Zasady udzielania upustów cenowych przez ORLEN są transparentne i dostępne dla każdego zainteresowanego. Petra kupuje paliwo z baz magazynowych ORLEN z upustem cenowym wynoszącym 10—20 PLN / m³. (dowód karta 44)

[tajemnica przedsiębiorstwa - pkt 1 Załącznika Nr 1 do decyzji]

6. Na podstawie zestawień cen detalicznych obowiązujących na obu ww. stacjach paliw w Twardogórze, stanowiącymi część materiału dowodowego, ustalono relacje zachodzące między cenami obowiązującymi na stacji Petra (do maja 2006 jako stacja Bimar) a cenami na stacji PKN Orlen. Wykresy obrazujące kształtowanie się cen na obu stacjach w okresie od stycznia 2005 do marca 2007 (w poszczególnych miesiącach) stanowią załącznik nr 2 do niniejszej decyzji (rys.3.1. – 8.3.).

Wykresy sporządzono na podstawie ww. zestawień cen sprzedaży paliw: benzyny Eurosuper 95 i oleju napędowego, obowiązujących na obu stacjach paliw w Twardogórze w okresie od 1 stycznia 2005 r. do 31 marca 2007 r. (dowód: karta 67-111, 309-372 i 55-98 akt z adnotacją "tajemnica przedsiębiorstwa").

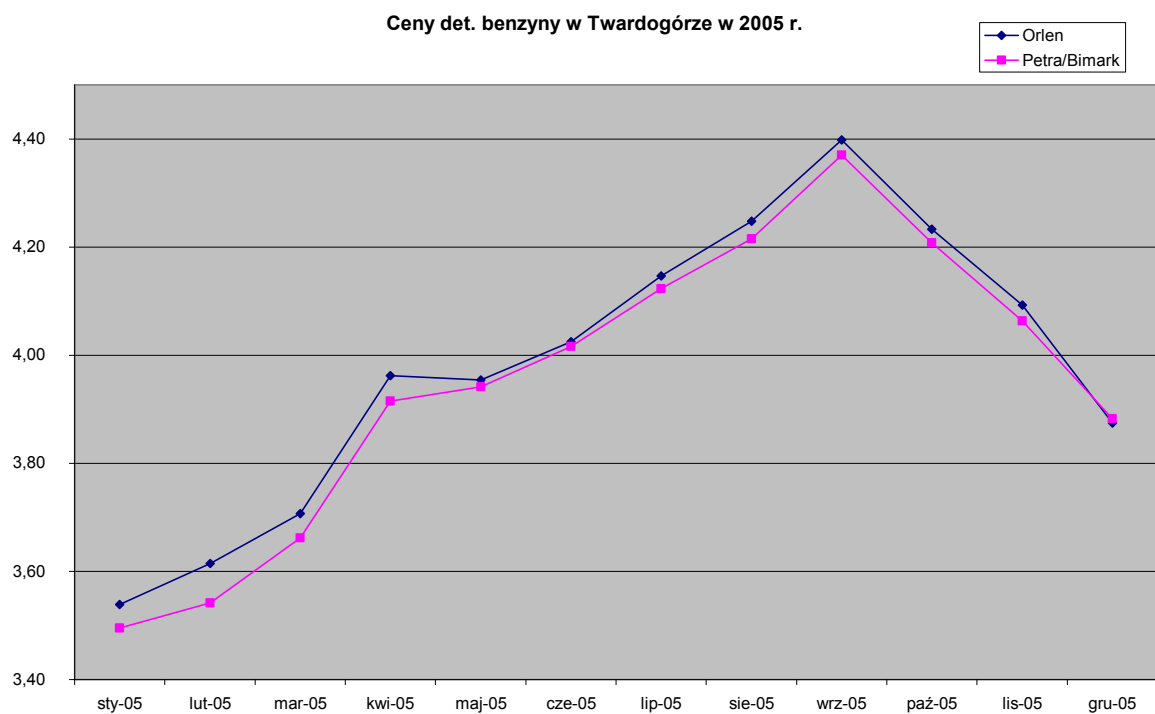
Powyższe dane umożliwiają ustalenie następujących faktów:

1. W latach 2005-2006 co do zasady ceny detaliczne paliw na stacji Petra (do maja 2006 – Bimar) były niższe o kilka groszy niż na stacji PKN Orlen, z krótkotrwałymi wyjątkami, kiedy to ceny te były równe lub stacja Orlen sprzedawała paliwo w niższych cenach niż stacja Petra;
2. W grudniu 2006 nastąpiła zasadnicza zmiana w polityce cenowej na stacji Orlen i od tego miesiąca do końca analizowanego okresu (tj. do 31 marca 2007 r.) stacja zasadniczo sprzedaje paliwa w cenach równych lub niższych od stacji Petra (Załącznik nr 2: rys.4.12. i rys.7.12.). Ponadto charakterystyczne są częste zmiany cen (w obie strony) po 1-2 dniach ich obowiązywania (Załącznik nr 2: rys.5.1.-5.3. i 8.1.-8.3.);
3. Liderem cenowym, tj. podmiotem, który pierwszy dokonywał zmian detalicznych cen sprzedaży jest zasadniczo stacja PKN Orlen. Niekiedy zdarzały się sytuacje, kiedy zmiany cen pierwsza wprowadzała stacja Petra (Załącznik nr 2: np. rys. 3.5. i 4.10.)

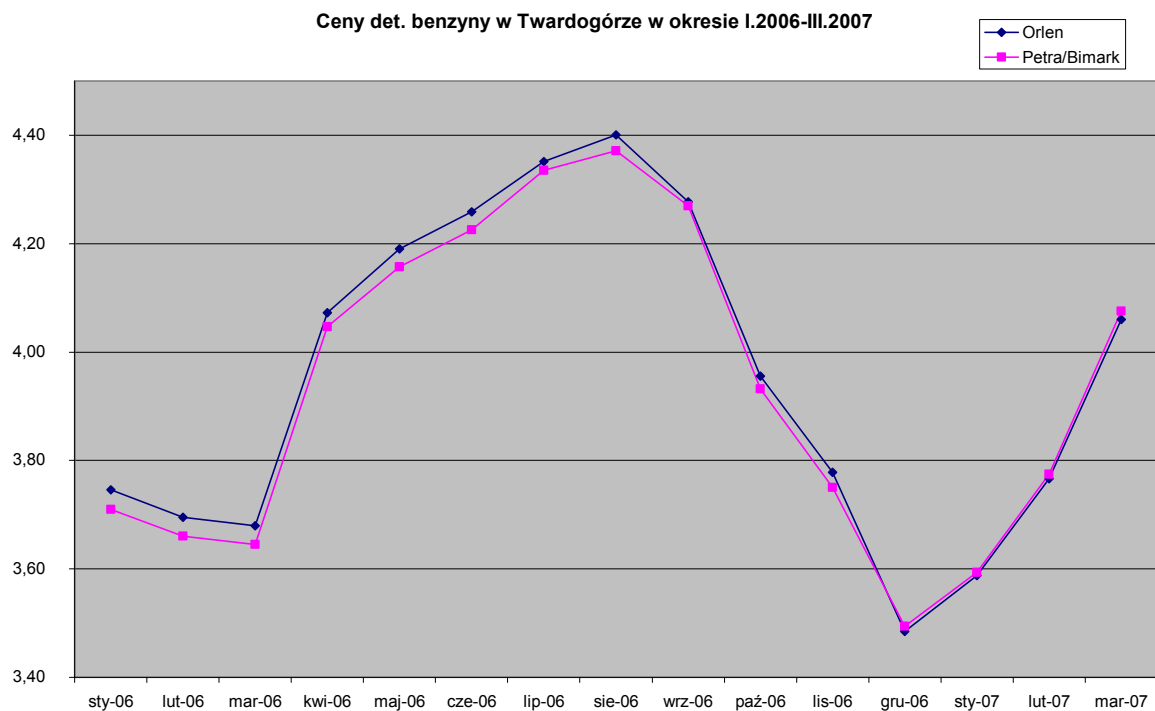
Ponadto, dla zobrazowania relacji cenowych między obiema stacjami w przekroju lat 2005, 2006 i pierwszego kwartału 2007, zestawiono wykaz średnich cen benzyny ES-95 i oleju napędowego. Przedstawiały się one następująco:

2005	Orlen	Petra/Bimark	2006	Orlen	Petra/Bimark	2007	Orlen	Petra
sty-05	3,54	3,49	sty-06	3,75	3,71	sty-07	3,59	3,59
lut-05	3,62	3,54	lut-06	3,70	3,66	lut-07	3,77	3,77
mar-05	3,71	3,66	mar-06	3,68	3,64	mar-07	4,06	4,08
kwi-05	3,96	3,92	kwi-06	4,07	4,05			
maj-05	3,95	3,94	maj-06	4,19	4,16			
cze-05	4,03	4,02	cze-06	4,26	4,23			
lip-05	4,15	4,12	lip-06	4,35	4,34			
sie-05	4,25	4,22	sie-06	4,40	4,37			
wrz-05	4,40	4,37	wrz-06	4,28	4,27			
paź-05	4,23	4,21	paź-06	3,96	3,93			
lis-05	4,09	4,06	lis-06	3,78	3,75			
gru-05	3,87	3,88	gru-06	3,48	3,49			

Tabela 2.1. Średnie ceny detaliczne benzyny ES-95 w Twardogórze.

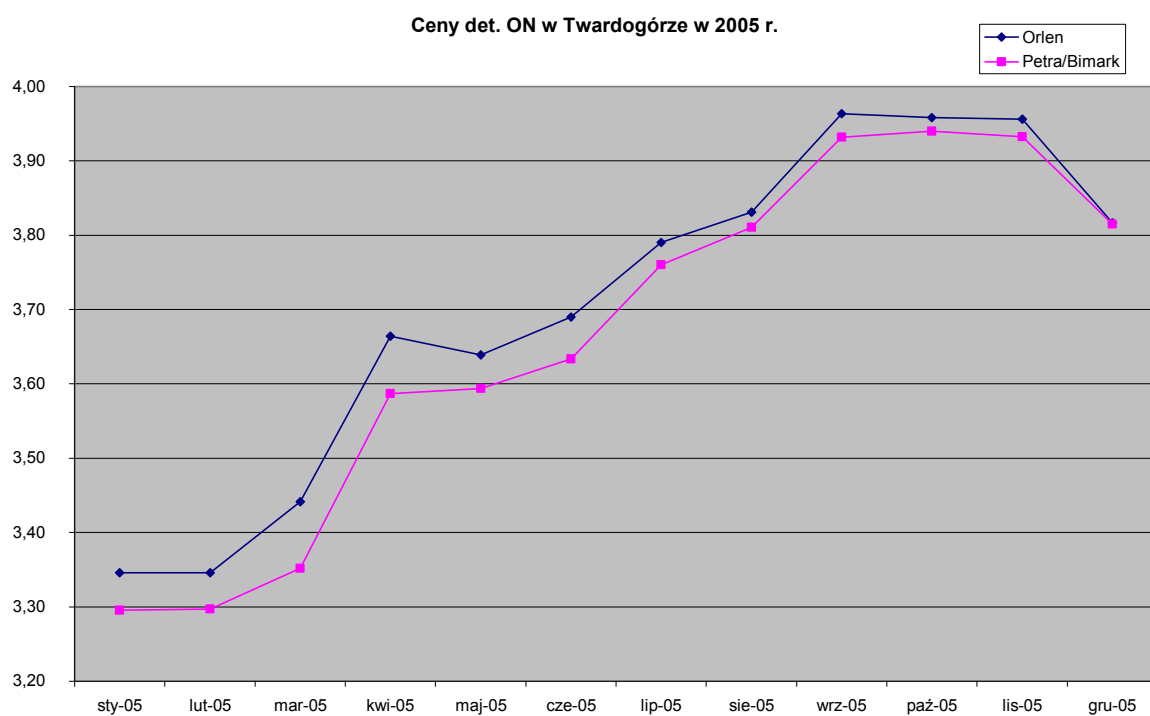
Rys.9.1. średnie detaliczne ceny benzyny w Twardogórze w 2005 r.

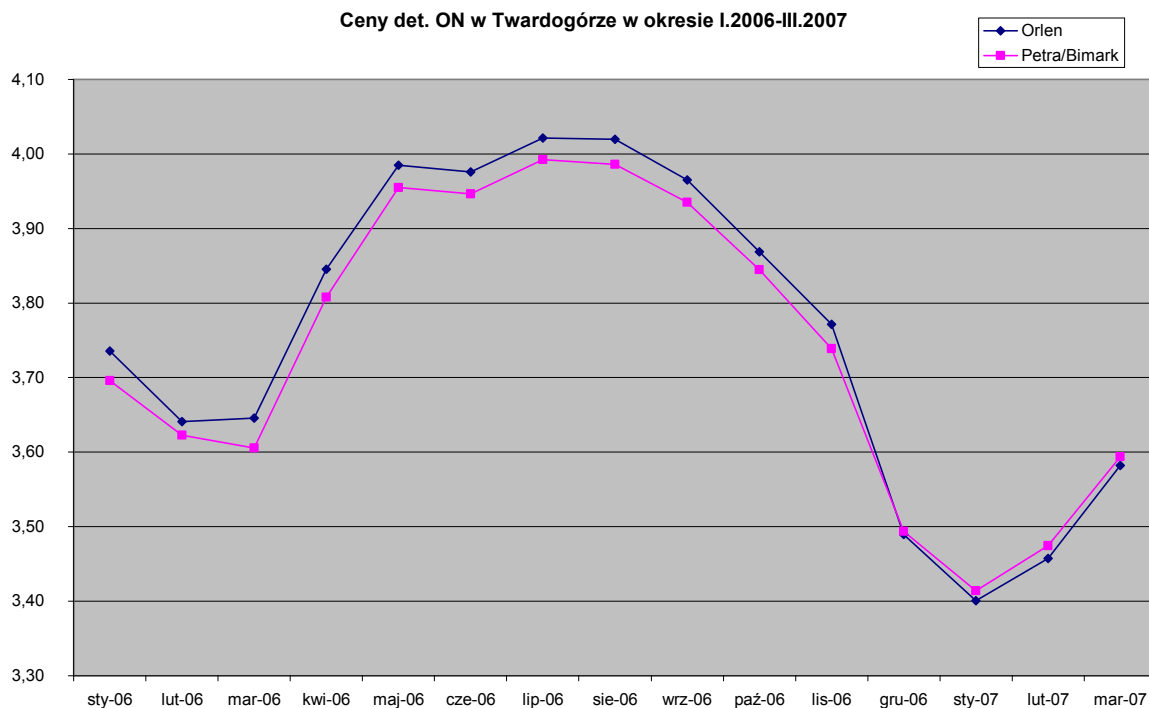
Rys.9.2. średnie detaliczne ceny benzyny w Twardogórze w 2006 r. i pierwszym kw. 2007 r.

2005	Orlen	Petra/Bimark	2006	Orlen	Petra/Bimark	2007	Orlen	Petra
sty-06	3,35	3,30	sty-06	3,74	3,70	sty-07	3,40	3,41
lut-06	3,35	3,30	lut-06	3,64	3,62	lut-07	3,46	3,47
mar-06	3,44	3,35	mar-06	3,65	3,61	mar-07	3,58	3,59
kwi-06	3,66	3,59	kwi-06	3,85	3,81			
maj-06	3,64	3,59	maj-06	3,99	3,96			
cze-06	3,69	3,63	cze-06	3,98	3,95			
lip-06	3,79	3,76	lip-06	4,02	3,99			
sie-06	3,83	3,81	sie-06	4,02	3,99			
wrz-06	3,96	3,93	wrz-06	3,97	3,94			
paź-06	3,96	3,94	paź-06	3,87	3,84			
lis-06	3,96	3,93	lis-06	3,77	3,74			
gru-06	3,82	3,81	gru-06	3,49	3,49			

Tabela 2.2. Średnie ceny ON w Twardogórze.

Rys.9.3. Średnie detaliczne ceny ON w Twardogórze w 2005 r.

Rys.9.4. średnie detaliczne ceny ON w Twardogórze w 2006 r. i pierwszym kw. 2007 r.

Porównując zestawienia cen detalicznych benzyny można stwierdzić, iż w okresie I.2005 – XI .2006, ceny detaliczne na stacji Petra (d.Bimark) i PKN charakteryzowały się wysoką korelacją oraz relatywnie stałą różnicą w cenach detalicznych:

- w 2005 r. cena detaliczna benzyny na stacji Petra była przeważnie niższa średnio o 3 do 5 groszy niż na stacji PKN Orlen;
- w 2006 r. cena detaliczna benzyny na stacji Petra była przeważnie niższa średnio o 3 do 4 groszy niż na stacji PKN Orlen;

W okresie od grudnia 2006 r. do marca 2007 r. sytuacja zmieniła się w ten sposób, że cena detaliczna benzyny na stacji PKN Orlen wynosiła tyle samo co na stacji Petra lub była średnio o 1-2 grosze niższa.

W podobny sposób porównując zestawienia cen detalicznych oleju napędowego można stwierdzić, iż w okresie I.2005 – XI .2006, ceny detaliczne na stacji Petra (d.Bimark) i PKN także charakteryzowały się wysoką korelacją oraz relatywnie stałą różnicą w cenach detalicznych:

- w 2005 r. cena detaliczna ON na stacji Petra była przeważnie niższa średnio o 2 do 5 groszy niż na stacji PKN Orlen;
- w 2006 r. cena detaliczna ON na stacji Petra była niższa średnio o 3 do 4 groszy niż na stacji PKN Orlen;

W okresie od grudnia 2006 r. do marca 2007 r. sytuacja zmieniła się w ten sposób, że olej napędowy na stacji PKN Orlen kosztował tyle samo co na stacji Petra lub był średnio o 1 grosz tańszy.

8. W ramach prowadzonego postępowania antymonopolowego, Prezes Urzędu ustalił także relacje między wysokością cen detalicznych paliw obowiązujących na obu stacjach w Twardogórze a innymi stacjami położonymi w promieniu kilkudziesięciu kilometrów od Twardogóry. Do analizy porównawczej użyto danych ze stacji zestawionych w tabeli nr 3

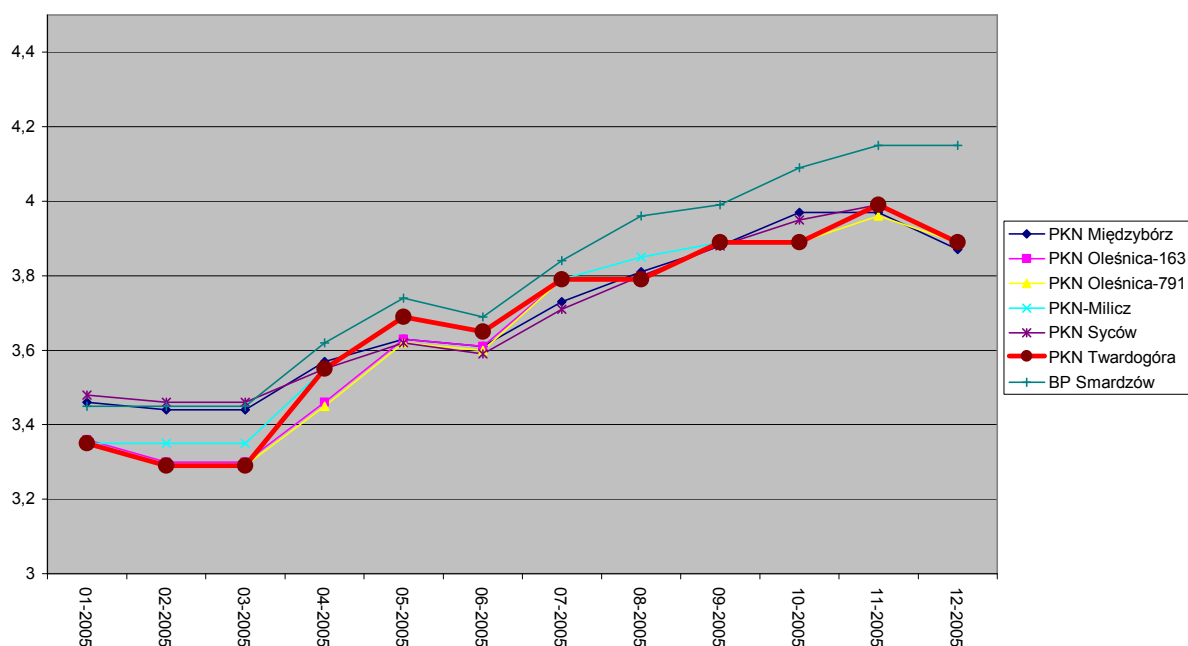
Nazwa stacji	Przybliżona odległość od Twardogóry
PKN Międzybórz	18 km
PKN Oleśnica-163	20 km
PKN Oleśnica-791	20 km
PKN-Milicz	30 km
PKN Syców	20 km
BP Smardzów (st. patronacka)	25 km
Shell Oleśnica	20 km

Tabela 3. Stacje paliw położone w promieniu kilkudziesięciu kilometrów od Twardogóry należące do koncernów prowadzących sieci stacji paliw.

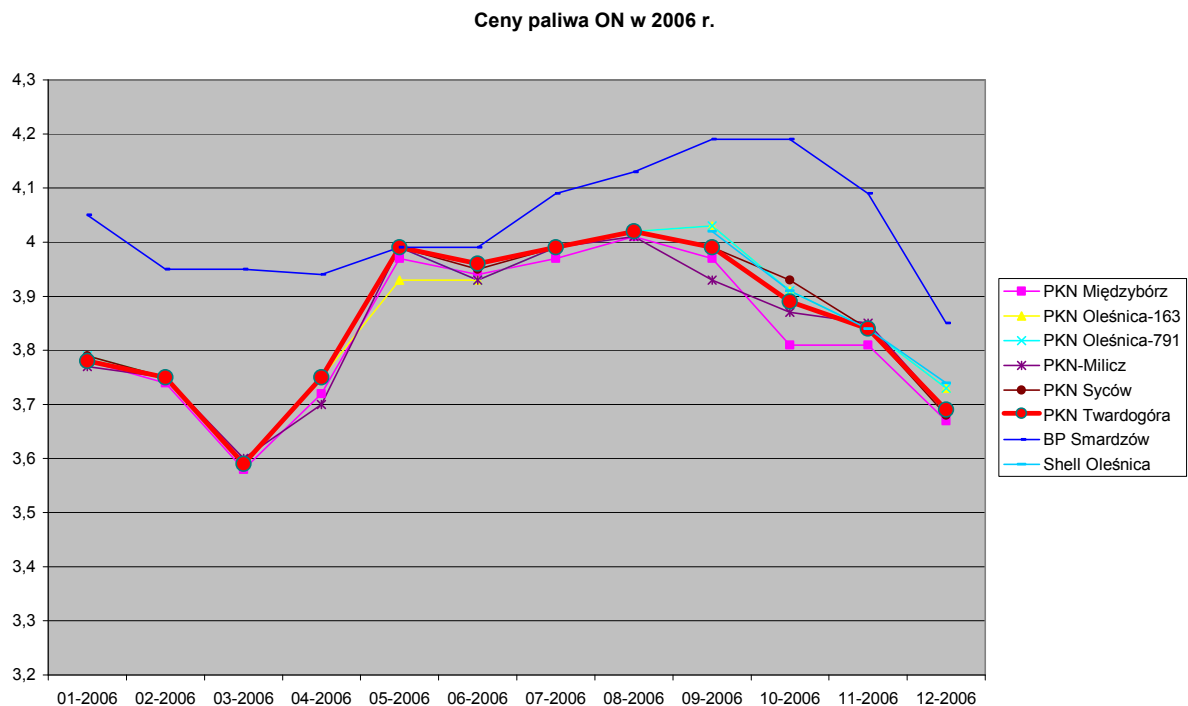
[tajemnica przedsiębiorstwa – pkt 2 Załącznika nr 1 do decyzji]

Kształtowanie się cen detalicznych paliw na stacjach znajdujących się w promieniu do 30 kilometrów od Twardogóry i relacje zachodzące między średnimi cenami obowiązującymi na stacji PKN Orlen w Twardogórze i średnimi cenami na innych okolicznych stacjach Orlen oraz dwoma stacjami sieciowymi BP i Shell w poszczególnych miesiącach badanego okresu zestawiono w tabelach stanowiących załącznik nr 3 do niniejszej decyzji (analiza w oparciu o dane z raportów cenowych - dowód: karta 123-145 akt z adnotacją "tajemnica przedsiębiorstwa" oraz karta 155-268 i 269-290);. Kształtowanie cen na ww. stacjach przedstawiają poniższe wykresy sporządzone w oparciu o ww. dane.

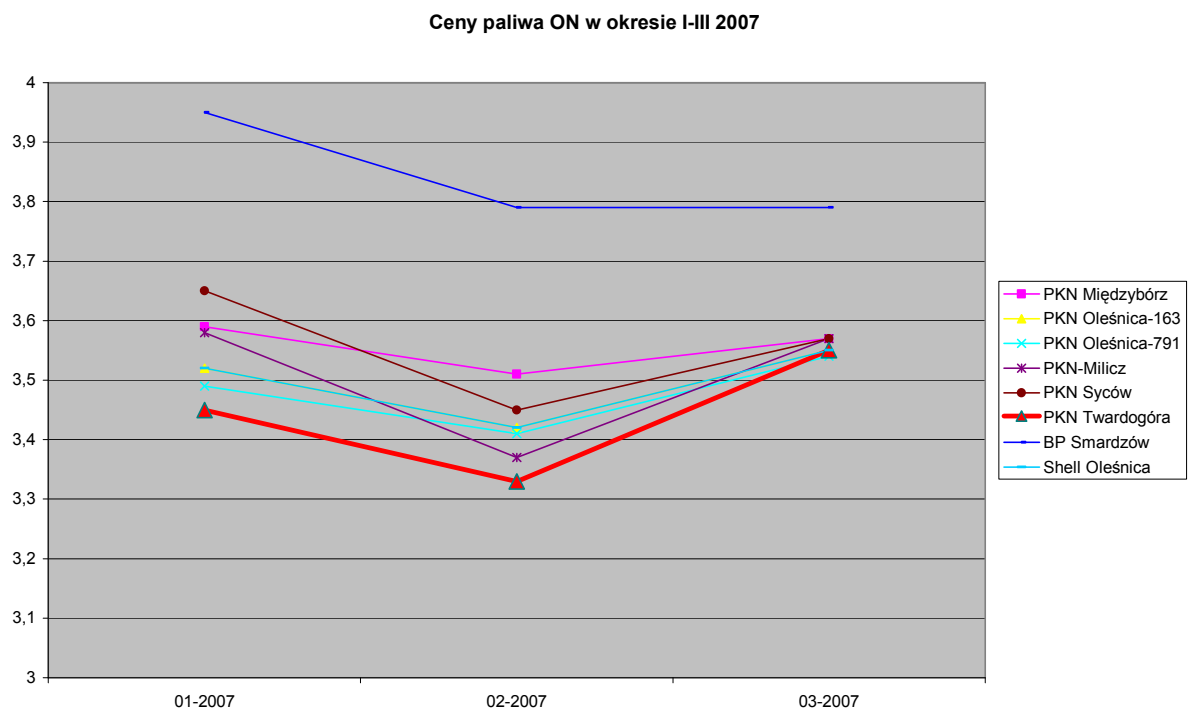
Średnie ceny paliwa ON w 2005 r. w Twardogórze i w miastach sąsiadujących

Rys.10. 1. Porównanie cen paliwa ON w 2005 na stacji w Twardogórze i na stacjach z sąsiadujących miast.

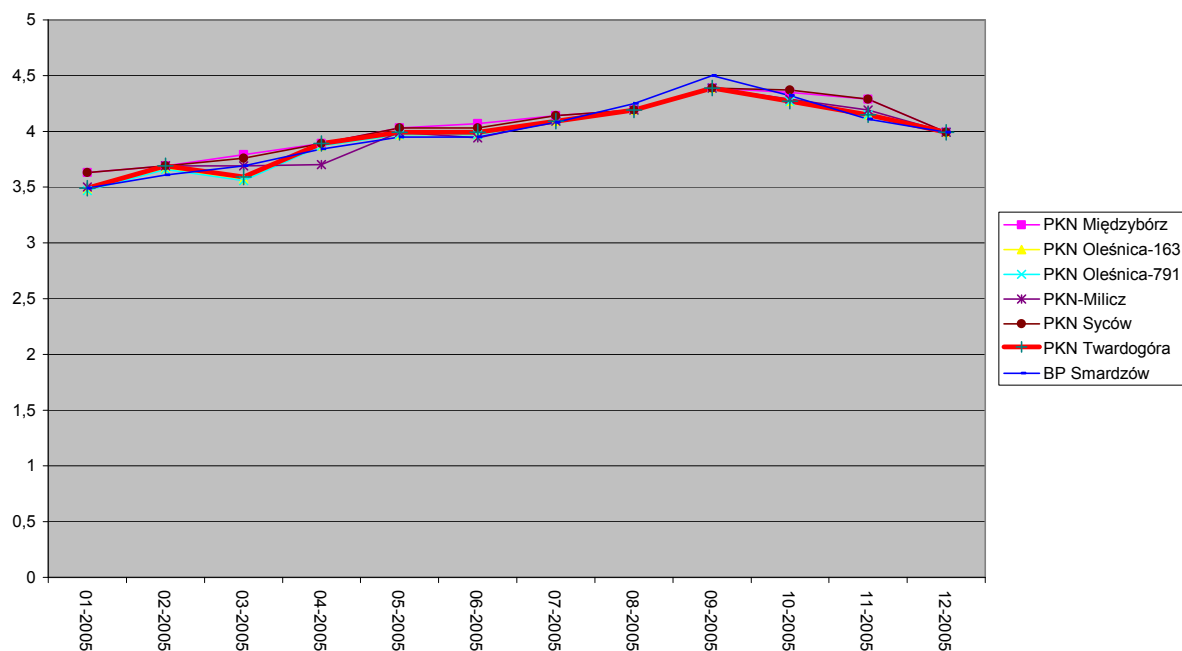

Rys.10.2. Porównanie cen paliwa ON w 2006 na stacji w Twardogórze i na stacjach z sąsiadujących miast.

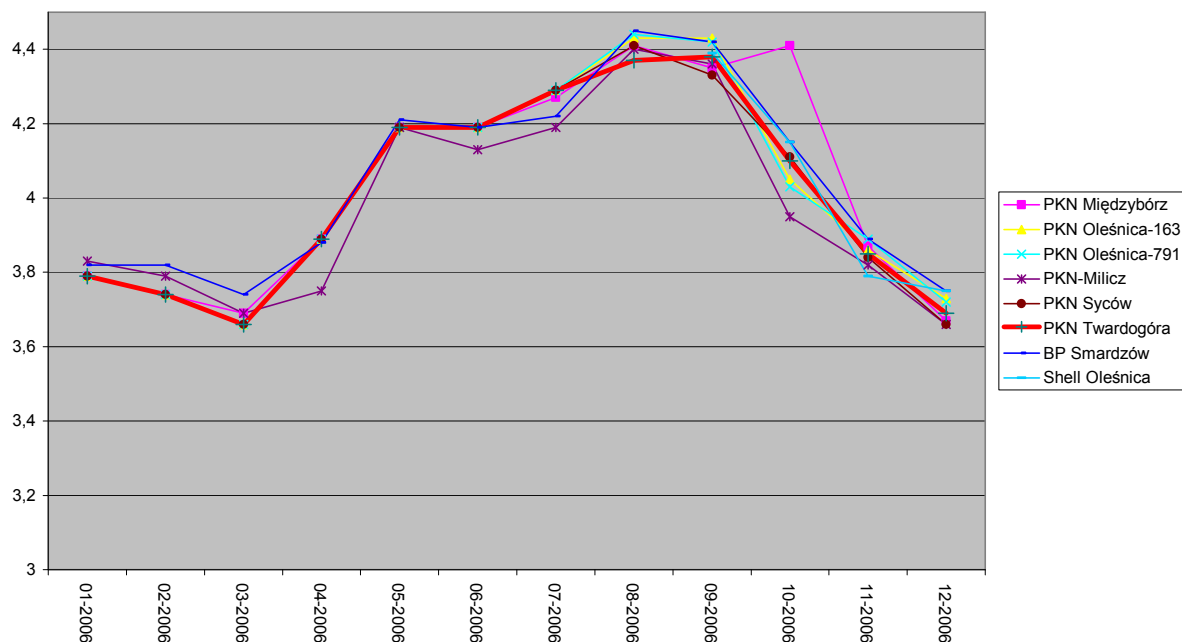
Rys.10.3. Porównanie cen paliwa ON w I kw. 2007 na stacji w Twardogórze i na stacjach z sąsiadujących miast.

Ceny paliwa ES 95 w 2005 r.

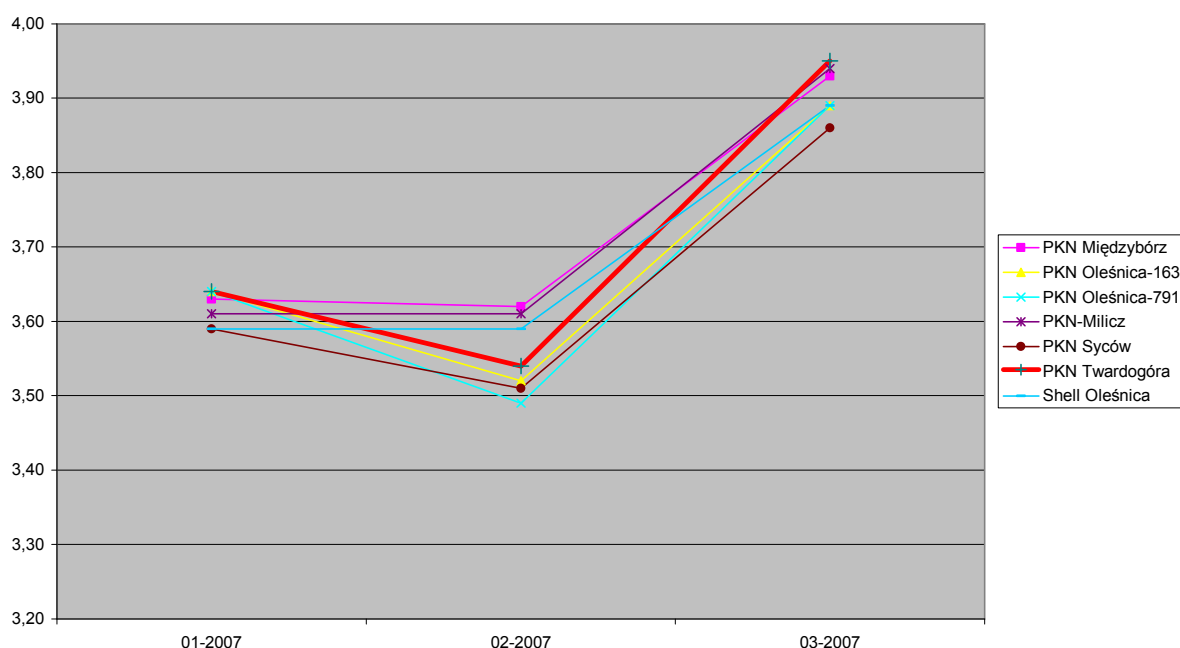
Rys.10.4. Porównanie cen paliwa benzyny ES-95 w 2005 r. na stacji w Twardogórze i na stacjach z sąsiadujących miast.

Ceny paliwa ES-95 w 2006 r.

Rys.10.5. Porównanie cen paliwa benzyny ES-95 w 2006 r. na stacji w Twardogórze i na stacjach z sąsiadujących miast.

ceny paliwa ES-95 w okresie I-III 2007

Rys.10.6. Porównanie cen paliwa benzyny ES-95 w I kw. 2007 na stacji w Twardogórze i na stacjach z sąsiadującymi miast.

Na podstawie powyższych danych można stwierdzić, że ceny detaliczne sprzedawanych paliw na stacji PKN Orlen w Twardogórze nie odbiegały zasadniczo od cen obowiązujących na stacjach Orlen w sąsiednich miastach oraz stacjach sieci BP i Shell (różnice nie przekraczały z reguły średnio 5-10 groszy). Średnie ceny na stacji Orlen w Twardogórze nie były także najniższe, ponieważ przez większość analizowanego okresu, ceny na stacjach Orlen w Oleśnicy były niższe niż w Twardogórze (różnice nie przekraczały średnio ok.2-3 groszy).

Ponadto porównując ceny Orlen w Twardogórze z cenami paliw w Sycowie i Międzybórze (tj. w stacjach o podobnej specyfice co stacja w Twardogórze) można także stwierdzić, iż ceny na tych stacjach zasadniczo nie różniły się o więcej niż 10 groszy (występujące większe różnice nie miały trwałego charakteru).

II. Mając powyższe na uwadze Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zważył co następuje.

1. Określenie zarzutu.

Spółce PKN Orlen S.A. postawione zostały przez Wnioskodawcę zarzuty stosowania nadużywania pozycji dominującej na lokalnym rynku sprzedaży detalicznej paliw, naruszające przepisy **art. 8 ust.2 pkt 1** i **art. 8 ust.2 pkt 5** ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wyszczególnione wyżej zarzuty dotyczą w istocie działań Spółki polegających na sprzedaży paliw samochodowych na stacji w Twardogórze w cenach rażąco niskich, tj. z marżą nie pozwalającą na pokrycie kosztów funkcjonowania stacji paliw Orlen w Twardogórze, co ma doprowadzić do wyeliminowania z rynku jedyne konkurenta, którym jest Wnioskodawca, skutkiem czego zostanie ograniczona konkurencja.

2. Naruszenie interesu publicznego.

Podstawą do zastosowania przepisów ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* jest uprzednie stwierdzenie przez Prezesa Urzędu, czy w niniejszej sprawie mogło dojść do naruszenia interesu publicznoprawnego.

W świetle art. 1 ust. 1 i 2 ustawy *o ochronie ...* celem regulacji w niej przyjętych jest zapewnienie rozwoju konkurencji, ochrona przedsiębiorców narażonych na stosowanie praktyk ograniczających konkurencję i ochrona interesów konsumentów. Tak określony cel ustawy pozwala przyjąć, iż ma ona charakter publicznoprawny i służy ochronie ogólnospołecznego interesu. Powyższe przesądza o wyłączeniu możliwości podejmowania przez organ antymonopolowy działań w celu ochrony wyłącznie interesów indywidualnych. Taką interpretację potwierdza orzecznictwo Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (patrz wyroki z dnia 28.05.2001, sygn. akt XVII Ama 82/00; z dnia 4.07.2001, sygn. akt XVII Ama 108/00; z dnia 30.05.2001 r., sygn. akt XVII Ama 80/00; z dnia 6.06.2001, sygn. akt XVII Ama 78/00) i Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 27 sierpnia 2003 r., sygn. akt I CK 184/03).

W świetle powyższego orzecznictwa dobrem chronionym na podstawie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest zatem interes publiczny polegający na zapewnieniu właściwych warunków funkcjonowania konkurencji oraz zapewnieniu ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów jako zjawisk o charakterze instytucjonalnym, zbiorowym. Zgodnie z orzecznictwem antymonopolowym naruszenie interesu publicznoprawnego może mieć jednak miejsce także wówczas, gdy określone zachowania wymierzone są nie tylko w bliżej nieokreślony krąg uczestników rynku, ale gdy skierowane są także wobec jednego podmiotu lub grupy podmiotów. W wyroku z dnia 12.09.2003 r. sygn. akt I CKN 504/01 Sąd Najwyższy uznał za dopuszczalne i uzasadnione wszczęcie postępowania antymonopolowego, gdy pokrzywdzonym jest bezpośrednio jeden podmiot. Należy mieć bowiem na względzie, iż orzeczenie w takiej sprawie będzie pełniło funkcję prewencyjną i służyło ochronie nieograniczonej liczby kolejnych, potencjalnych konsumentów i kontrahentów. W podobny sposób Sąd Najwyższy wypowiedział się w uzasadnieniu wyroku z dnia 26.02.2004 r. sygn. akt III SK 2/04 wskazując, iż naruszenie indywidualnego interesu nie wyklucza dopuszczalności równoczesnego uznania, że dochodzi do naruszenia interesu zbiorowego, *jeżeli indywidualne pogwałcenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów mogłoby w jakikolwiek sposób prowadzić do ustanowienia lub utrwalenia monopolistycznych praktyk rynkowych, które wywołują lub mogą wywoływać zakazane skutki na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.*

Wymienione w art. 1 cele ustawy *o ochronie (...)* zostały określone jako równorzędne, co sprawia, że praktyki ograniczające konkurencję obejmują nie tylko te, które godzą w konkurencję, ale również te, które – podejmowane przez przedsiębiorców posiadających pozycję dominującą – nie godząc wprost w konkurencję – naruszają interesy uczestników rynku. Praktyki ograniczające konkurencję można zatem podzielić na praktyki antykonkurencyjne, wywierające bezpośredni wpływ na stan lub rozwój konkurencji oraz praktyki eksploatacyjne, których istotą jest uzyskanie korzyści kosztem innych podmiotów, w tym nieprowadzących działalności gospodarczej. W przypadku praktyk antykonkurencyjnych bezpośrednim celem lub skutkiem działań przedsiębiorców jest naruszenie przede wszystkim konkurencyjnych interesów innych uczestników rynku poprzez wykorzystanie przez nich w sposób nielegalny posiadanej siły rynkowej.

W niniejszej sprawie, spółce PKN ORLEN S.A. postawiono zarzut nadużywania pozycji dominującej na lokalnym rynku sprzedaży detalicznej paliw samochodowych

(ograniczono się do dwóch najpopularniejszych paliw – oleju napędowego i benzyny Eurosuper 95). Nie ulega wątpliwości, że Orlen z racji posiadanej siły rynkowej ma możliwość wykorzystywania zajmowanej na rynku pozycji do pogarszania warunków rynkowych prowadzenia działalności sprzedaży paliw na rynku detalicznym przez słabszych ekonomicznie przedsiębiorców. Bezsprzecznym jest również fakt, iż w przedmiotowym postępowaniu antymonopolowym bezpośrednio poszkodowanym w wyniku zarzucanych praktyk ograniczających konkurencję (w przypadku ich stwierdzenia) byłby jeden podmiot – Wnioskodawca. W ocenie organu antymonopolowego, w świetle powołanego wyżej orzecznictwa, nie stanowi to przeszkody dla uznania, że rozpoznawana z wniosku sprawa ma charakter publicznoprawny. Dla stwierdzenia naruszenia interesu publicznego wystarczające jest bowiem dowolne nadużycie przez dominanta siły rynkowej w relacjach ze słabszymi uczestnikami rynku, albowiem już sam fakt nadużycia posiadanej na rynku pozycji dominującej narusza interes publiczny. W przypadku, gdyby kwestionowane przez Wnioskodawcę działania PKN Orlen zostałyby uznane za praktyki ograniczające konkurencję wyrażające się w wykorzystywaniu przez Spółkę zajmowanej na rynku pozycji z uszczerbkiem dla Wnioskodawcy, naruszony zostałby interes publiczny, ponieważ tymi działaniami Orlen dążyłby do ograniczenia konkurencji ze szkodą dla konsumentów – kierowców pojazdów samochodowych.

W takich okolicznościach interwencja Prezesa Urzędu podjęta w formie wszczęcia postępowania administracyjnego na gruncie ustawy *o ochronie* (...), stała się zatem konieczna i zgodna z interesem społecznym.

3. Ustalenie rynku właściwego

Ponieważ zachowania podmiotów odbywają się w strukturze rynkowej istotne znaczenie w postępowaniu antymonopolowym ma określenie rynku właściwego, czyli – zgodnie z art.4 pkt 8 ustawy *o ochronie* (...) – rynku towarów, *który ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakoś są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów (...) panują zbliżone warunki konkurencji*. Mówiąc o rynku właściwym, określa się rynek w ujęciu produktowym i geograficznym.

Rynek w znaczeniu produktowym odnosi się do towarów w rozumieniu art. 4 pkt 6 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* (m.in. rzeczy, usługi). Natomiast rynek w ujęciu geograficznym odnosi się do obszaru, na jakim te towary są oferowane.

W przedmiotowej sprawie towarem oferowanym nabywcom zarówno przez Wnioskodawcę jak i Spółkę jest paliwo samochodowe: benzyna ES-95 i olej napędowy. Oczywistym jest fakt, że zarówno benzyna, jak i olej napędowy nie mają bliskich substytutów. Mimo, że nie są one wzajemnie substytucyjne, prawie zawsze sprzedawane są razem przez te same podmioty (stacje paliw), co wynika z korzyści zakresu. Również sprzedaż realizowana w hurcie nie jest substytutem sprzedaży detalicznej. A zatem rynkiem właściwym w sensie produktowym jest w niniejszej sprawie detaliczna sprzedaż paliw płynnych. Tak więc w ujęciu produktowym Wnioskodawca i PKN Orlen prowadzą działalność na rynku sprzedaży detalicznej paliw samochodowych.

Na lokalnym rynku obaj przedsiębiorcy jako jedyni prowadzą działalność, polegającą na oferowaniu tego rodzaju towaru w miejscowości Twardogóra. W związku z tym, iż Twardogóra jest oddalona od dróg tranzytowych, a ceny w sąsiednich miejscowościach są zbliżone do tych w Twardogórze, można założyć, że zasadniczo jedynie mieszkańcy Twardogóry i najbliższych okolic zaopatrują się na obu lokalnych stacjach właściwego zatem do rynku właściwego należą tylko ww. dwie stacje paliw zlokalizowane w Twardogórze.

Najbliższa stacja wykluczona z rynku znajduje się w odległości ok. 18 km od Twardogóry. Przeciętny samochód osobowy zużywa ok. 2-3 litry paliwa przy pokonaniu tej trasy (łącznie ok. 36 km). Typowy bak samochodowy mieści ok. 40 litrów paliwa. A zatem w typowym przypadku kierowca chcący kupić paliwo w Międzyborzu, musi ponieść koszt podróży w wysokości 5% swoich wydatków na paliwo. Jednak podróż tam i z powrotem zajmie ok. ½ godziny, co wiąże się z kosztem alternatywnym utraconego czasu. Istnieją ponadto inne koszty, takie jak zużycie pojazdu oraz ryzyko wypadku. A zatem gdyby stacje zlokalizowane w Twardogórze zdołały podnieść ceny nawet o 5% w stosunku do stacji wykluczonych z rynku, nie spowodowałyby to znaczącego odpływu konsumentów z rynku. W związku z tym należy stwierdzić, iż rynek nie jest wyznaczony zbyt wąsko.

Rynkiem właściwym w niniejszej sprawie jest więc sprzedaż detaliczna paliw płynnych na obszarze miasta Twardogóra.

4. Ustalenie pozycji rynkowej uczestnika postępowania na rynku właściwym

Możliwość stwierdzenia naruszenia przez przedsiębiorcę zakazu stosowania praktyk ograniczających konkurencję, polegających na nadużywaniu pozycji dominującej, uzależniona jest od uprzedniego stwierdzenia, iż przedsiębiorca posiada na tak określonym rynku pozycję dominującą.

Ustalając, czy na rynku właściwym w niniejszej sprawie Spółka posiada pozycję dominującą, należy mieć na uwadze definicję, zawartą w art. 4 pkt 9 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*. Zgodnie z tą definicją pozycja dominująca to pozycja przedsiębiorcy na rynku, która umożliwia mu zapobieganie skutecznej konkurencji na rynku właściwym przez stworzenie mu możliwości działania w znacznym zakresie niezależnie od konkurentów, kontrahentów oraz konsumentów; domniemywa się, że przedsiębiorca ma pozycję dominującą, jeżeli jego udział w rynku przekracza 40%. Określając pozycję rynkową Spółki niezbędne jest więc przesądzenie czy jej siła ekonomiczna umożliwia prowadzenie działalności w znacznym stopniu niezależnie od swych konkurentów.

Jak ustalono według danych za 2006 rok, PKN ORLEN S.A. posiada ponad 83% udziału na lokalnym rynku sprzedaży detalicznej paliw płynnych w Twardogórze, udział Petry to 17%. Tak więc posiadanie pozycji dominującej na ww. rynku przez Orlen jest bezsporne, ponieważ nie jest ona tylko domniemana z uwagi na fakt, iż udział w rynku przekracza 50%.

Przewaga konkurencyjna na rynku właściwym PKN Orlen nad Petrą jest zdecydowana, ponieważ udział pierwszego z przedsiębiorców przewyższa prawie 5-krotnie wysokość udziału drugiego. Tak więc pomiędzy siłą rynkową obu przedsiębiorców zachodzi istotna asymetria, w związku z czym należało stwierdzić, że przy takiej strukturze rynku stacja Orlen może działać niemal niezależnie od konkurentów, kontrahentów oraz konsumentów.

Powyższe ustalenia przesądzają kwestię, że przedmiotowa sprawa ma charakter antymonopolowy i mogło nastąpić naruszenie interesu publicznoprawnego o którym stanowi art.1 ust.1 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*, co jest niezbędną przesłanką do wszczęcia postępowania antymonopolowego na podstawie art.44 ust.1 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*.

5. Rozpatrzenie naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 8 ust 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* zakazane jest nadużywanie pozycji dominującej na rynku właściwym przez jednego lub kilku przedsiębiorców. Zarzutem Wnioskodawcy jest stosowanie przez PKN Orlen praktyki ograniczającej konkurencję o której stanowi art. 8 ust.2 pkt 1 ww. ustawy na lokalnym rynku sprzedaży detalicznej paliw samochodowych poprzez sprzedaż detaliczną paliw płynnych na stacji paliw nr 879 w Twardogórze w rażąco niskich cenach.

Dla stwierdzenia praktyki ograniczającej konkurencję o której stanowi art.8 ust.2 pkt 1 ww. ustawy, muszą zostać spełnione łącznie wszystkie przesłanki wynikające z ustawy, a mianowicie:

- a) posiadanie przez przedsiębiorcę pozycji dominującej na rynku krajowym lub lokalnym,
- b) nadużywanie pozycji dominującej poprzez pośrednie narzucanie nieuczciwych cen, jako cen rażąco niskich.

Ad.a)

Jak już wskazano wyżej, Orlen posiada pozycję dominującą na lokalnym rynku sprzedaży detalicznej paliw płynnych w Twardogórze. **Tym samym pierwsza przesłanka praktyki z art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów została spełniona.**

Ad.b)

W niniejszej sprawie, spółce PKN Orlen, Wnioskodawca postawił zarzut nadużywania pozycji dominującej na lokalnym rynku sprzedaży detalicznej paliw poprzez stosowanie **nieuczciwych cen**, tj. w tym przypadku cen rażąco niskich. Na poparcie swojej tezy Wnioskodawca wskazywał, iż marża uzyskiwana na stacji Orlen w Twardogórze jest nieproporcjonalnie niska do tej jaka stosowana jest na innych obiektach należących do koncernu Orlen położonych w pobliżu Twardogóry, a zatem na rynkach najbardziej porównywalnych. Wnioskodawca stwierdził, iż PKN Orlen zaniżał ceny w Twardogórze, a na stacjach sąsiednich (tj. ww. stacjach Orlen w Oleśnicy, Międzyborzu i w Sycowie), prowadził sprzedaż paliw po cenach rynkowych, tj. wyższych średnio od min. 10 do 25 gr. na litrze (średnio ok. 15-20 gr na litrze). W opinii Wnioskodawcy, kwota minimalnej marży brutto w obrocie detalicznym paliwami wynosi obecnie około 30 gr. brutto na litrze a wielkości te są powszechnie znane i stosowane w branży paliwowej. Kształtowanie cen z uwzględnieniem powyżej wskazanej skali stosowanego narzutu, pozwala na zapewnienie prawidłowego funkcjonowania stacji paliw i na pokrycie kosztów związanych z tego typu działalnością. Zdaniem Wnioskodawcy, limitu tego nie przestrzega PKN ORLEN S.A. na stacji paliw w Twardogórze. stosując bowiem ceny z narzutem w wysokości 8 - 17 gr./litr a biorąc pod uwagę programy promocyjne i lojalnościowe, oraz straty w objętości paliwa rozliczanego w temp. 15 C- nawet od minus 2 gr do 5 gr za litr. Wnioskodawca, mając m.in. na względzie powyższe czynniki, stwierdził, że co najmniej od grudnia 2006 r. stacja PKN Orlen w Twardogórze uzyskuje przychód nie pokrywający kosztów działalności.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* niedozwoloną praktyką antymonopolową jest **narzucanie** bezpośrednio lub pośrednio nieuczciwych cen.

Spółka Orlen - największy w kraju sprzedawca detaliczny i hurtowy paliw – będąca jednocześnie konkurentem Wnioskodawcy na rynku detalicznym i faktycznym dostawcą hurtowym paliw dla Wnioskodawcy jest niewątpliwie podmiotem o znacznie silniejszej pozycji rynkowej oraz w zasadzie może określać warunki panujące na rynku właściwym. Ustalając cenę za oferowane przez siebie towary (paliwa) na określonym poziomie oddziałuje

także na sytuację konkurentów, w tym przypadku Wnioskodawcy. Ustalając cenę za sprzedawane przez siebie paliwa na stacji w Twardogórze oddziałuje na sytuację konkurentów, w tym przypadku Wnioskodawcy. Aby Petra mogła skutecznie konkurować na rynku właściwym, musi obniżyć cenę paliw na swojej stacji do podobnego poziomu, w przeciwnym razie zostałaby wyeliminowana z rynku na skutek utraty klientów, którzy – wobec znacznie niższych cen na stacji w Orlen – dokonywaliby tam zakupów. W ten sposób Orlen może wpływać na zachowania konkurenta i na prowadzoną przez niego politykę cenową, tzn. może **narzucać w sposób pośredni** Wnioskodawcy stosowanie cen na sprzedawane paliwa.

Ponadto, Orlen i Petra nie pozostają natomiast ze sobą w stosunku prawnym, w którym Orlen bezpośrednio narzucałby Wnioskodawcy cenę, o jakiej mowa w tym punkcie. Uwzględniając w/w okoliczności przyjęto, że Orlen narzuca swojemu konkurentowi cenę w sposób pośredni. Potwierdzają to zestawienia cen dziennych i sporządzone na ich podstawie powyższe wykresy (rys. 3.1. do 8.3) obrazujące wzajemne relacje cen na obu stacjach, które wyraźnie wskazują (z małymi wyjątkami), iż zwłaszcza przy obniżaniu cen, liderem cenowym jest Orlen (Petra podążała za zmianami Orlen zachowując kilkugroszową różnicę). W tym zakresie wyjaśnienia PKN Orlen dotyczące rzekomego dostosowywania cen do stacji konkurencyjnej nie znajdują potwierdzenia.

W dalszej kolejności należy ustalić, czy ceny stosowane przez Orlen w badanym okresie na stacji w Twardogórze były nieuczciwe.

Należy zważyć, że w ustawie o *ochronie konkurencji i konsumentów* nie zdefiniowano pojęcia „nieuczciwych cen”, a jedynie wskazano, że mogą to być np. ceny rażąco niskie albo nadmiernie wygórowane. Katalog „cen nieuczciwych” jest więc otwarty i może być uzupełniany w zależności od zaistniałego stanu faktycznego. W związku z tym rozstrzygnięcie, czy dana cena jest nieuczciwa, należy podjąć z uwzględnieniem celów ustawy antymonopolowej określonych w art. 1 tej ustawy oraz faktycznej sytuacji zaistniałej na rynku. Pobieranie cen rażąco niskich może oddziaływać na konkurencję w ten sposób, że doprowadzi do wzmocnienia pozycji dominującej na rynku jednego z przedsiębiorców, a w szczególnych przypadkach, w wyniku wyeliminowania konkurentów z rynku, do monopolizacji rynku. Po osiągnięciu niezależności w swoich działaniach od działań konkurentów, dominant może dowolnie kształtować pobieraną przez siebie cenę, co może prowadzić do uzyskania tzw. renty monopolowej. Korzyść odnoszona przez konsumentów w wyniku stosowania przez dominanta ceny rażąco niskiej jest doraźna, gdyż po uzyskaniu niezależności, przedsiębiorca ten może swobodnie podwyższać pobieraną przez siebie cenę. W ten sposób przedsiębiorca może przejść do narzucania ceny nadmiernie wygórowanej. Istotne jest także to, że dla bytu praktyki opisanej w art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy antymonopolowej nie ma znaczenia, czy przedsiębiorca, któremu zarzuca się jej stosowanie, osiągnął antykonkurencyjny skutek.

Po pierwsze - zasadnicze znaczenie dla niniejszej sprawy ma to, czy cena detaliczna sprzedaży paliw przez stację PKN Orlen w Twardogórze w istotny sposób odbiegała (w dół) od cen obowiązujących na stacjach PKN Orlen na stacjach w bezpośrednio sąsiadujących miastach (Oleśnica, Międzybórz, Syców i Milicz) a jeśli tak – należałoby ustalić przyczyny takiej sytuacji. Świadczyłoby to bowiem o tym, iż stosowanie przez Orlen cen niższych jest działaniem wycelowanym w Petrę i zmierzającym do wyeliminowania tego przedsiębiorcy z rynku i co ważne powinno być działaniem prowadzonym w dłuższym okresie czasu (co najmniej od 6 do 12 miesięcy), bo tylko wtedy stanie się ono skuteczne.

Jak wynika z analiz przedstawionych na rys.9.1. – 10.3. ceny na ww. stacjach PKN Orlen nie były jednolite a różnice w cenach między poszczególnymi stacjami wahały się w garnicach od kilku do nawet 20 groszy. W analizowanym okresie stacja Orlen w Twardogórze

nie wyróżniała się w stosunku do innych ww. stacji najniższą ceną, przeważnie znajdując się śródkowym przedziale „widełek” cenowych, choć wystąpiły od tej reguły pewne odstępstwa, zwłaszcza jeżeli chodzi o okres od listopada 2006 do stycznia 2007 r., kiedy to cena paliw w Twardogórze była niższa od pozostałych o 10 do nawet 25 groszy (np. w okresie od 9 do 31 grudnia, dowód karta 391), ale utrzymywanie takich różnic nie miało trwałego charakteru.

Na podstawie powyższych zestawień i analiz **jednoznacznie można stwierdzić, iż w badanym okresie, PKN Orlen nie stosował na stacji paliw w Twardogórze cen, które w sposób znaczący byłyby niższe od stacji własnej sieci położonych w sąsiednich miejscowościach, położonych kilkadziesiąt kilometrów od Twardogóry, co więcej, przez większość analizowanego okresu ceny na stacjach Orlen w Oleśnicy były niższe od cen na stacji Orlen w Twardogórze, odnotowywano również okresy, gdy na pozostałych stacjach Orlen tj. w Sycowie, Międzyborzu i Miliczu, ceny paliw były niższe niż na stacji Orlen w Twardogórze.** Powyższe ustalenia nie pozwalają więc stwierdzić, że na lokalnym rynku w Twardogórze ceny detaliczne sprzedaży paliw były celowo zaniżane z zamiarem wyeliminowania konkurenta.

Wyjaśniając przyczyny czasowego wprowadzania niższych cen w Twardogórze w stosunku do sąsiednich stacji, PKN Orlen wskazał na m.in. działania mające na celu sondowanie rynku lokalnego (w tym zachowań konkurenta), jak i zachowanie bezpośredniego konkurenta także obniżającego ceny. **W opinii Prezesa Urzędu, opierającego się na materiale dowodowym a w szczególności na analizach wzajemnych relacji cenowych między konkurentami, począwszy od grudnia 2006 r. nastąpiła zmiana polityki cenowej PKN Orlen w Twardogórze polegająca na dążeniu do co najmniej wyrównywania cen z cenami Petry (do grudnia 2006 r. Petra generalnie utrzymywała cenę paliw o kilka groszy niższą), co nie jest rzeczą naganną z punktu widzenia reguł konkurencji.**

Z powyższymi ustaleniami nie stoi w sprzeczności przeprowadzona przez Wnioskodawcę analiza porównawcza cen między stacją PKN Orlen w Twardogórze a stacją BP w Smardzowie (dowód: karta 407-446) wskazująca na znacznie wyższe ceny na tej drugiej stacji (umiejscowionej bezpośrednio przy trasie krajowej nr 8), ponieważ – co wynika z przedstawionych wyżej wykresów porównawczych - stacja BP charakteryzowała się wyższym poziomem cen – od ujętych w analizie porównawczej stacji sieci PKN Orlen.

Po drugie – ważną kwestią dla niniejszej sprawy jest to, czy zaniżanie ceny paliw przez Orlen na rynku właściwym wiązało się ze sprzedażą poniżej kosztów działalności stacji w Twardogórze, co zostało wprost zarzucone przez Wnioskodawcę. Stosowanie przez dominanta ceny poniżej średnich kosztów całkowitych może być uznane za stosowanie cen rażąco niskich a za pomocniczy punkt odniesienia służą również ceny stosowane w odniesieniu do analogicznych produktów na innych rynkach geograficznych.

Dokument Komisji Europejskiej w sprawie stosowania art.82 Traktatu o utworzeniu Wspólnoty Europejskiej w którym wprost stwierdza się, iż stosowanie cen powyżej średnich kosztów całkowitych przez przedsiębiorcę posiadającego pozycję dominującą generalnie nie powinno być uznawane za zachowanie antykonkurencyjne (stosowanie cen rażąco niskich), z uwagi na fakt, iż nawet jeśli prowadzi do wykluczenia przedsiębiorców, są to przedsiębiorcy mniej efektywni od dominanta.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza zarzutów Wnioskodawcy w zakresie ustalania cen detalicznych sprzedaży na poziomie nie zapewniającym pokrycia kosztów funkcjonowania stacji.

[tajemnica przedsiębiorstwa – pkt 3 Załącznika nr 1 do decyzji]

Przedstawione wyniki finansowe stacji uwzględniają wszystkie koszty stacji paliw obejmujące zarówno prowizję wypłacaną prowadzącemu stację na podstawie umowy z dnia 31.05.2006 r. o prowadzenie stacji paliw w Twardogórze między PKN Orlen S.A. a

przedsiębiorcą Grzegorzem Dworskim z Twardogóry, jak i koszty PKN Orlen S.A, koszty ogólnozakładowe Spółki i ogólnego zarządu rozliczane na poziomie koncernu a także koszty ujęte w Załączniku nr 2 do ww. umowy dotyczącym szczegółowego podziału kosztów działania stacji paliw w Twardogórze. W załączniku wyszczególniono:

1. koszty ponoszone w całości przez PKN Orlen S.A. (pkt I załącznika nr 2 o prowadzenie stacji paliw Nr 879 – dowód karta 212 akt z adnotacją „tajemnica przedsiębiorstwa”);
2. koszty ponoszone przez PKN Orlen S.A. do określonego limitu (dowód karta 212 akt z adnotacją „tajemnica przedsiębiorstwa”);
3. koszty ponoszone wspólnie przez PKN Orlen S.A. i prowadzącego stację. (dowód karta 212-213 akt z adnotacją „tajemnica przedsiębiorstwa”);

Tak więc stacja paliw Orlen w Twardogórze osiągała przez cały analizowany okres – tj. lata 2005, 2006 i pierwsze półrocze 2007 r. dodatni wynik finansowy, czyli była w tym okresie stacją rentowną. W tym okresie działalność stacji nie była subsydiowana z innych źródeł niż działalność samej stacji.

(dowód: karta 450-452, 455-457 oraz karta 156, 159, 165, 166, 196-198 akt z adnotacją „tajemnica przedsiębiorstwa”)

Powyższe ustalenia pozwalają stwierdzić, iż PKN Orlen na stacji w Twardogórze nie stosował cen rażąco niskich i w ten sposób pośrednio narzucał Wnioskodawcy nieuczciwe ceny. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego stwierdzono, iż ceny detaliczne sprzedaży paliw ustalane przez PKN Orlen na stacji w Twardogórze nie odbiegały istotnie od cen na stacjach PKN Orlen na lokalnych rynkach sąsiednich a nawet były przejściowo wyższe niż na stacjach sąsiednich. Ponadto, także wobec rentowności stacji paliw w Twardogórze w całym analizowanym okresie, nie można mówić o stosowaniu cen rażąco niskich na tej stacji.

Samo posiadanie przez PKN Orlen pozycji dominującej na rynku właściwym, jak również pozycja lokalnego lidera cenowego dyktującego ceny nie są wystarczającymi przesłankami do stwierdzenia praktyki z art.8 ust.2 pkt 1, jak również nie są przeszkodą do prowadzenia określonej polityki cenowej w ramach walki rynkowej o klienta.

Nie bez znaczenia dla sukcesu rynkowego jest również lokalizacja stacji benzynowej. Z analizy położenia obu stacji wynika dodatkowy atut stacji dominanta – handlowo lepsze usytuowanie stacji PKN Orlen. Stacja ta jest położona w samym centrum miasta, bezpośrednio przy drodze wojewódzkiej w odróżnieniu od stacji Wnioskodawcy położonej nie w ścisłym centrum, przy bocznej ulicy, gdzie dodatkowo dojazd jest utrudniony przez zły stan nawierzchni drogi dojazdowej. W tej sytuacji podnoszone przez PKN Orlen kwestie dotyczące braku możliwości rozbudowy własnej stacji (z uwagi na usytuowanie wśród gęstej zabudowy miejskiej) przy jednoczesnym potencjale rozwojowym stacji Petra w przypadku której nie ma ograniczeń przestrzennych, jeżeli chodzi o ewentualną rozbudowę i modernizację – mają znaczenie drugorzędne.

Jest oczywiste, że ograniczenia przestrzenne są pewnym utrudnieniem dla funkcjonowania stacji, chociaż struktura sprzedaży paliw (stacja sprzedaje ok. dwa razy więcej benzyny ES-95 niż oleju napędowego) wyraźnie wskazuje na miejski charakter stacji obsługującej głównie ruch lokalny, gdzie dogodne wjazdy i place manewrowe oraz parkingi dla ciężkiego transportu nie są niezbędnym elementem infrastruktury jak w przypadku stacji obsługującej ruch tranzytowy. Ponadto, wobec faktu, iż przez Twardogórę biegnie tylko jedna droga wojewódzka (Milicz-Syców) i kilka lokalnych (m.in. do Oleśnicy i do Międzyborza) a najbliższa droga krajowa (Warszawa-Wrocław) jest oddalona o kilkanaście kilometrów, ciężki ruch tranzytowy jest w naturalny sposób ograniczony i rozbudowa stacji pod kątem obsługi tego rodzaju transportu może być niecelowa.

Dodatkowymi atutami wykorzystywanymi przez stację PKN Orlen (poza samym faktem przynależności do największej sieci stacji paliw z czym wiąże się określone postrzeganie marki przez klienta) są programy lojalnościowe, rabatowe, karty flotowe i inne (np. okresowe akcje promocyjne i loteryjne). W związku z czym konkurencja - prowadzona przez stację benzynową nienależącą do większej sieci handlowej, która ponadto jest przestarzała i nie posiada funkcjonalnej drogi dojazdowej – jest znacznie utrudniona. Brak możliwości konkurowania na gruncie cenowym, wobec obniżenia (od grudnia 2006) marży przez stację Orlen (lecz nie sprzedaży poniżej kosztów), stwarza dla takich stacji poważne ograniczenia w walce konkurencyjnej. Kolejnym czynnikiem w konkurowaniu może być przewaga kosztowa po stronie dominanta, wówczas wyraźnie nieefektywne przedsiębiorstwa nie mogą być chronione przed procesem rynkowej selekcji (należy zauważyć, iż jakkolwiek pozostawanie na rynku mniej efektywnego konkurenta może prowadzić do mniejszej efektywności pozostałych uczestników rynku niż jest to konieczne)

Reasumując, w opinii Prezesa Urzędu, w niniejszej sprawie przewaga rynkowa dominanta nie wynika z działań zmierzających do wypchnięcia konkurenta z rynku poprzez narzucanie cen rażąco niskich co wiązałoby się z naruszeniem zakazu określonego w art.8 ust.2 pkt 1 ustawy *o ochronie (...)*, lecz jest następstwem zbiegających się szeregu czynników obiektywnych (położenie geograficzne) i subiektywnych (legalne działania przedsiębiorcy w ramach swobody konkurowania). **Tym samym druga przesłanka praktyki z art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów** (tj. pośrednie narzucanie nieuczciwych cen, jako cen rażąco niskich) **nie została spełniona.**

Mając powyższe na uwadze Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji niniejszej decyzji (podpunkt a).

Drugi z postawionych spółce Orlen zarzutów, dotyczył nadużywania przez nią pozycji dominującej poprzez stosowanie niezgodnej z prawem praktyki ograniczającej konkurencję z art.8 ust.2 pkt 5 ustawy *o ochronie (...)*, polegającej na przeciwdziałaniu ukształtowaniu się warunków niezbędnych do rozwoju konkurencji, przejawiającej się w stosowaniu na lokalnym rynku sprzedaży detalicznej paliw w Twardogórze cen rażąco niskich w rozumieniu art.8 ust.2 pkt 1. Z powyższego wynika, iż w niniejszej sprawie ewentualne stwierdzenie praktyki z art.8 ust.2 pkt 5 jest ściśle związane ze stwierdzeniem stosowania rozpatrywanej wyżej praktyki z art.8 ust.2 pkt 1, ponieważ stosowanie przez dominanta cen rażąco niskich mogłoby skutkować przeciwdziałaniem ukształtowaniu się warunków niezbędnych do rozwoju konkurencji. Wobec wykluczenia stosowania przez dominanta pierwszej z wymienionych praktyk na rynku właściwym, rozpatrywanie zarzutu związanego ściśle z jej stosowaniem (tj. wywieranych przez nią skutków antykonkurencyjnych na rynku właściwym) staje się bezprzedmiotowe, ponieważ kryteria analizy cen rażąco niskich są w zasadzie zbieżne z analizą działań przedsiębiorcy o skutkach opisanych w art. 8 ust.2 pkt 5 ustawy *o ochronie (...)*. Brak stwierdzenia, iż ceny stosowane przez PKN Orlen na stacji w Twardogórze mają charakter cen rażąco niskich, przesądza jednocześnie, iż nie doszło do naruszenia art. art. 8 ust.2 pkt 5. Jeżeli bowiem ceny te nie są rażąco niskie, to tym bardziej nie są one również cenami drapieżnymi, co zostało wykazane w dokonanej analizie cenowo-kosztowej.

Mając powyższe na uwadze Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji niniejszej decyzji (podpunkt b).

Z uwagi na to, iż w trakcie prowadzenia postępowania weszła w życie nowa ustawa *o ochronie konkurencji i konsumentów* z dnia 16 lutego 2007 r. zastosowanie znajduje art. 131

ust. 1 tejże ustawy, zgodnie z którym do postępowań wszczętych na podstawie ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* i niezakończonych do dnia wejścia w życie nowej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Wobec powyższego niniejsza decyzja zostaje wydana na podstawie przepisów ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* z dnia 15 grudnia 2000 r.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy *o ochronie (...)* oraz z art. 479²⁸ § 2 k.p.c., – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od daty jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów we Wrocławiu.

Z up. Prezesa UOKiK
Dyrektor Delegatury we Wrocławiu
Zbigniew Jurczyk

Otrzymują:

- 1) pełnomocnik PKN ORLEN S.A.:
Prof. Stanisław Sołtysiński
„Sołtysiński&Szlęzak – Kancelaria Radców Prawnych i Adwokatów
Spółka Komandytowa”
ul. Wawelska 15 B,
02-034 Warszawa

- 2) pełnomocnicy Petra Sp. z o.o.
Przemysław Kuliński, Roman Jarosiński, Katarzyna Kałwak
Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych
Jarosiński, Kuliński i Partnerzy
ul. Kośnego 22
45-056 Opole